

عنوان مقاله:

بررسی قرابت "معماری سنتی مناطق گرم و خشک" و "معماری پایدار"

محل انتشار:

همایش ملی مهندسی عمران، معماری و مدیریت پایدار شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

حمیدرضا عامری سیاهویی - دکتری معماری دانشیار و مدیرگروه معماری دانشگاه پیام نوربندرعباس استاددانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب

ناصر امینی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه پیام نوربندرعباس

فائقه حسینی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه پیام نوربندرعباس

خلاصه مقاله:

در معماری سنتی کاربرد و استفاده از منابع و انرژی های طبیعی یکی از اصول سازمان دهی و ساخت فضاها بوده است، این امر در معماری قدیم مناطق گرم و خشک ایران که وسیع ترین منطقه آب هوایی در ایران است به وضوح دیده می شود. در این معماری بنا با توجه به طبیعت و محیط پیرامون خود شکل می گرفت و همساز با اقلیم خود، با بهره بردن از انرژی های طبیعی نظیر جریان بادنورخورشید، جریان آب، زمین گرمایی و با معماری خلاقانه و کاربردی، جزئی گره خورده با محیط پیرامونش می گردید. صحبت از معماری بومی سابقه ی طولانی ندارد و این آگاهی که استفاده ی بی رویه از سوخت های فسیلی و هرگونه انرژی و منابع تجدیدپذیر ضررهای جبران ناپذیری را در بر خواهد داشت، همچون زنگ هشدار برای جامعه ی معاصر تلقی گردیده است به طوریکه هدفده اخیر معماران، معماری پایدار مبتنی بر مصالح بوم آورد می باشد. در این پژوهش با مطالعه، توصیف و تحلیل منابع و اسناد کتابخانه ای پیرامون موضوع و مطالعات میدانی سعی در ارائه راهکارهایی بهینه شده متناسب با دنیای روز و برگرفته از معماری سنتی ایران در اقلیم های گرم خشک داریم. نتایج پژوهش نشان میدهد استفاده از راهکارهای به دست آمده با بهره گیری از انرژی های طبیعی خصوصا انرژی باد و خورشید، تاثیر بسزایی در رسیدن به اهداف معماری پایدار دارد

کلمات کلیدی:

انرژی تجدید پذیر، معماری پایدار، معماری سنتی، انرژی خورشید

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/282039>

